

Hồi 65

Thân Gái Miệng Hùm

Mười ngày trước đại hội khai phá của núi Vạn Dương, trên núi nhộn nhịp vô cùng. Tổng đàn sửa soạn đón tiếp các cao thủ võ lâm ở các nơi tụ về dự hội.

Lãnh Thiện Thiện cũng về núi trong dịp này mang theo hai thiếu niên và giới thiệu với các cao thủ của núi Vạn Dương là cháu của bà ta, tên là Lãnh Tú và Lãnh Tâm. Hai đứa cháu này võ nghệ cũng khá nên bà ta có ý muốn tiến cử với Sơn Chủ sau ngày khai phá.

Chỗ ở của Lãnh Thiện Thiện là một chỗ riêng biệt, trước kia nơi này có vẻ lạnh lẽo, nay thành nơi tụ họp, rượu chè, chuyện trò vô cùng vui vẻ.

Tích Tố và Đàm Anh thừa dịp này gây cảm tình với sáu cao thủ và cũng là hộ pháp của núi Vạn Dương.

Tích Tố còn dò la biết rõ là sáu người này gia nhập núi Vạn Dương cũng chỉ do bạn bè mời tới chứ chưa hề biết Sơn Chủ của họ là ai.

Sáu người đó là: Quý Kiến Sâu Cô Độc Nam, Huyết Chuông Vô Thường Cao Thất, Bồ Phong Túc Ảnh Hoách Phi, Ngũ Âm Quỷ Thủ Ô Hoàn, Thất Bộ Đoạn Hồn Trà Hồng, Ma Diệm Kim Ma Hách Liên Phương.

Những người này ở giữa hai phái chính tà, hành động tùy hứng và nhiều tự ái.

Biết như vậy, Tích Tố mới bàn kế với Lãnh Thiện Thiện để gây chia rẽ trong nội bộ phe núi Vạn Dương. Hôm đó, nhân dịp họp mặt đầy đủ với những người nói trên tại tư thất của Lãnh Thiện Thiện. Tới lúc ai nấy đều ngà ngà say, Lãnh Thiện Thiện liền gọi chuyện:

- Chỉ còn hai ngày nữa là tới ngày khai phá! Tiểu muội có một điều rất ân hận là làm hộ pháp cho núi Vạn Dương này đã gần một năm trời, mà không biết Sơn Chủ là ai? Không biết quý vị có người nào biết không?

Sáu ma đầu nghe thấy Lãnh Thiện Thiện hỏi như vậy, ai nấy đều ngẩn mặt nhìn nhau, vì họ gia nhập núi Vạn Dương là do Điều Vũ Thông, một người bạn thân mời ra...

Điều Vũ Thông cũng là người có tầm tiếng trên giang hồ và trước khi mời, họ Điều đã tán tụng Sơn Chủ núi Vạn Dương hết lời, đồng thời tăng bốc những ma đầu này lên tận mây xanh nên họ khoái chí mà gia nhập. Họ tưởng việc giáp mặt Sơn Chủ thì có gì là khó. Vậy mà hàng năm trời Sơn Chủ cũng không chịu ra mặt tiếp kiến họ.

Sau khi Lãnh Thiển Thiển gợi ý kiến đó lên, Tích Tố liền tiếp lời chọc tức:

- Quý vị đây đều là những người có tầm tiếng trên giang hồ. Vậy mà chịu làm thủ hạ cho một kẻ mà mình không hề biết võ nghệ cũng như tư cách ra sao, thì tiểu bối nghĩ cũng lạ thật!

Ngũ Âm Quỷ Thủ Ô Hoàn bị Tích Tố nói khích, lòng tự ái nổi lên, mặt lấm li nhổ một bãi nước miếng xuống đất, tỏ vẻ hậm hực. Còn năm người kia nét mặt cũng ra vẻ khích động vô cùng.

Đàm Anh cầm cái quạt nhỏ vừa phe phẩy vừa nói:

- Biết đâu Sơn Chủ lại không coi thường quý vị lão tiền bối?

Huyết Chưởng Vô Thường Cao Thất bỗng nổi giận quát lớn:

- Lão tử không làm cái trò hộ pháp quý này nữa!

Tích Tố xen lời nói:

- Quý vị lão tiền bối người nào cũng là anh hùng trong đời, việc hy sinh tính mạng của mình cho một người là sự rất thường, nhưng cũng phải nên xem người bạn ấy có phải là tri kỷ của mình không chứ!

Ma Diệm Kim Ma Hách Liên Phương vỗ tay nói:

- Tiểu Tú nói rất đúng, anh em chúng ta đều do Điều huynh mời ra. Nếu Điều huynh là người chí khí thì chi bằng chúng ta bầu Điều huynh lên làm Sơn Chủ có hơn không?

Ngũ Âm Quỷ Thủ Ô Hoàn cười nhạt mấy tiếng nhưng không trả lời ngay.

Thất Bộ Đoạn Hồn Trà Hồng cười ha hả lên tiếng:

- Hách đại tỷ, chị nói như vậy mà không sợ hiềm nghi, nhưng mỗ tán thành ý kiến của chị.

Hách Liên Phương mặt đỏ bừng, trợn mắt lườm Trà Hồng một cái, mặt hổ thẹn và hậm hực mắng:

- Bạn họ Trà này ăn nói chả cần nhắc tí nào.

Có lẽ y thị với Bát Khiếu Thư Sinh Điều Vũ Thông có tình cảm sâu đậm, nên nghe thấy Trà Hồng mới nói như vậy đã hồ thẹn đến thế.

Không bỏ lỡ dịp may Thiến Thiến lên tiếng:

- Theo sự nhận xét của lão thân thì với lực lượng của bảy người chúng ta, việc mời Điều huynh ra làm Sơn Chủ, chắc chẳng có ai dám phản đối?

Quý Kiếm Sầu Cô Độc Nam la lớn:

- Lãnh hộ pháp dám nói dám làm rất hợp ý kiến của tiểu đệ.

Cao Thất nhìn Ô Hoàn và Hoách Phi rồi hỏi:

- Còn hai vị lão huynh này nghĩ sao?

Ô Hoàn không có ý kiến gì, nhưng Hoách Phi thì ngang nhiên đáp:

- Tiểu đệ không chịu kém ai hết.

Và y hỏi lại Cao Thất:

- Còn huynh thì sao?

Cao Thất vừa cười vừa đáp:

- Tiểu đệ cũng không phải là người nhút nhát sợ sệt gì cả.

Đang lúc ấy ngoài cửa đột nhiên có người xen lời nói:

- Cao huynh đang tức giận ai thế? Có thể nói cho tiểu đệ biết không?

Tích Tố và Đàm Anh nghe tiếng nói quay vội người nhìn ra bên ngoài, thấy ngoài cửa có một ông già tuổi trạc năm mươi, mặt gầy gò túm túm cười trông rất hòa nhã đáng mến.

Mọi người đều đứng dậy chào:

- Điều huynh tới thật vừa lúc quá! Anh em tiểu đệ đang có mấy lời tâm phúc muốn thưa cùng.

Điều Vũ Thông vừa cười vừa hỏi lại:

- Nghe nói Lãnh hộ pháp có đem theo hai thiếu niên hiệp sĩ tới, chẳng lẽ các vị muốn giới thiệu người hiền chăng?

Y vừa nói vừa đưa mắt nhìn Tích Tố và Đàm Anh, nhìn đi nhìn lại đôi ba lượt.

Không đợi Thiến Thiến giới thiệu, hai người đã nhanh nhẹn đứng dậy vái chào Vũ Thông:

- Tiểu bối Lãnh Tú, Lãnh Tâm xin vái chào Điều lão tiền bối và mong lão tiền bối chỉ giáo cho luôn luôn.

Vũ Thông ngắm nhìn hai người một hồi lâu, rồi cười ha hả đáp:

- Hai vị... thiếu hiệp miễn lễ!

Đứng trước mặt Bát Khiếu Thư Sinh, hai nàng đều cảm thấy có vẻ không được tự nhiên vội lui về chỗ ngồi.

Vũ Thông hai mắt bỗng sáng ngời, chỉ thoáng cái đã dịu liền.

Thiền Thiền là người rất thông minh, thấy vậy trong lòng vô cùng kính hãi.

Bà ta biết Vũ Thông là người đa mưu lắm kế, mắt y chỉ sáng ngời một cái bên trong đã bao hàm rất nhiều quỷ kế rồi.

Mọi người ngồi xong, ai nấy đều nhìn cả vào Vũ Thông, không ai dám lên tiếng bày tỏ tâm ý của mình nên nhất thời trong phòng im lặng như tờ.

Bát Khiếu Thư Sinh ho khan hai tiếng rồi lên tiếng nói tiếp:

- Tiểu đệ tới không đúng lúc làm ngăn cản cả buổi cao luận hoan hỉ của quý vị, thật là mạo muội vô cùng, nhưng tiểu đệ đến đây có một việc rất quan trọng muốn truyền đạt cùng quý vị...

Thấy thái độ y có vẻ rất thận trọng, ai nấy đều trở mắt lắng tai nghe.

Vũ Thông thấy mọi người chăm chú nghe rất vừa lòng, liền thủng thẳng nói:

- Ngày hôm khai pháí đại điển, Sơn Chủ vì có việc riêng không thể về chủ trì được nên bảo tiểu đệ mời một trong những quý vị nhân huynh tạm thay mặt Sơn Chủ chủ trì buổi đại lễ ấy.

Sự thay mặt Sơn Chủ là một việc lớn lao quá sức, nhưng vì giọng nói của Vũ Thông rất ôn tồn nên mới bớt chút gây cản, tuy vậy ai nấy vẫn lộ vẻ ngạc nhiên khôn tả.

Nói tới đó, Vũ Thông bỗng nói nhanh hơn trước:

- Người đại diện Sơn Chủ khỏi phải dùng mặt thực của mình, và dùng mặt nạ da người đeo lên. Không còn sợ người khác biết rõ mình là ai, vậy nhân huynh nào vui lòng đảm nhiệm trọng trách ấy?

Ai nấy đều ngẩn người nhìn nhau hồi lâu không ai trả lời hết.

Vũ Thông lại nói tiếp:

- Tiểu đệ đang đợi chờ người hăng hái đảm nhiệm, chỉ cần nói một tiếng là quyết định ngay.

Trà Hồng bỗng xen lời nói:

- Điều huynh có cho phép tiểu đệ xen lời nói một câu hay không?

Vũ Thông đáp:

- Trà huynh có việc gì cứ nói đi! Chúng ta là anh em cả, việc gì cũng có thể thương lượng được hết.

Trà Hồng nói tiếp:

- Điều huynh đã nói việc gì cũng có thể công khai thương lượng được hết thì tiểu đệ mới dám nói điều này. Thưa Điều huynh, chẳng hay Sơn Chủ của Vạn Dương Sơn này là ai thế?

Vũ Thông nghe hỏi hơi ngẩn người ra, giây lát mới đáp:

- Thân phận của Sơn Chủ lúc này tiểu đệ không thể nói rõ được. Trà huynh lượng thứ cho!

Trà Hồng tỏ vẻ không vui cười nhạt mấy tiếng và y đang định nói thêm những lời khó nghe hơn, nhưng chưa kịp lên tiếng thì Cô Độc Nam đã cướp lời lên tiếng nói trước y:

- Tiểu đệ có một điều này cứ tẩm tức mãi trong lòng, nhận thấy không nói ra không chịu được.

Y không chờ Vũ Thông tỏ ý có chịu nghe mình hay không, đã thao thao nói luôn:

- Sơn Chủ không coi anh em tiểu đệ vào đâu nên mới không chịu cho anh em chúng tôi gặp mặt, như vậy tình nghĩa bạn hữu đã gián đoạn, sau này theo công ý của anh em chúng tôi thì muốn mời Điều huynh thay vào địa vị đó, chẳng hay Điều huynh nghĩ sao?

Vũ Thông cả kinh vội xua tay đáp:

- Các vị chớ có dồn tiểu đệ vào chỗ bất nghĩa như thế! Xin quý vị mau mau bỏ lời đề nghị này đi!

Ô Hoàn xen lời nói:

- Điều huynh cao minh, anh em tiểu đệ rất kính phục.

Vũ Thông vội nói với Ô Hoàn rằng:

- Chỉ có Ô huynh là người hiểu rõ tiểu đệ nhất! Tiểu đệ rất lấy làm cảm động. Việc đại diện Sơn Chủ này phải là Ô huynh mới được! Ô huynh là người rất có can đảm và rộng kiến thức, thế nào cũng đạt tới mức lấy giả làm thực.

Ô Hoành nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi lại:

- Không biết Sơn Chủ có trọng thưởng gì không?
- Công việc xong xuôi sẽ được thăng chức đệ nhị Phó Sơn Chủ.

Rồi không đợi Ô Hoành hoàn toàn đồng ý, Vũ Thông liền móc túi lấy một cái mặt nạ da người và một viên thuốc màu đen trao cho Ô Hoành và nói:

- Ô huynh uống viên thuốc này và bỏ cái mặt nạ da người vào túi, như vậy huynh đã là thân phận của Sơn Chủ, có thể phát hiệu thi lệnh ngay được.

Ô Hoành nhìn viên thuốc trong tay vội lui về phía sau một bước, tỏ vẻ chần chừ gượng cười hỏi:

- Chẳng lẽ Điều huynh không tin tiểu đệ hay sao?

Vũ Thông tỏ vẻ bất đắc dĩ đáp:

- Tiểu đệ thừa lệnh hành sự, Ô huynh nên lượng thứ cho, nhưng công việc xong xuôi Sơn Chủ thế nào cũng cho huynh uống thuốc giải độc ngay.

Ô Hoành cũng là tay đa mưu lắm kế, khi nào chịu uống viên thuốc độc ấy. Y đang cau mày định kiếm kế chối từ, Tích Tô bỗng tùm tùm mỉm cười bước ra, cướp ngay được viên thuốc đó.

Vũ Thông thấy vậy liền giạt mình kinh hãi, vội hỏi:

- Lãnh tiểu hiệp...

Tích Tô đường hoàng đỡ lời:

- Tiểu bối muốn đại diện hộ Ô tiền bối!

Nói xong nàng bỏ ngay viên thuốc vào mồm nuốt luôn.

Cử chỉ của Tích Tô không những khiến Thiển Thiển và các người cả kinh thất sắc mà ngay Vũ Thông cũng ngạc nhiên nốt. Tuy y trừng mắt lên nhìn Tích Tô, nhưng y không lên tiếng nói một lời nào.

Vũ Thông suy nghĩ một lát rồi nói:

- Lãnh tiểu hiệp đã tình nguyện giả dạng Sơn Chủ thì đệ nói lại với Sơn Chủ là Ô huynh giả dạng, vì nếu nói người ngoài Sơn Chủ sẽ nổi giận và anh em chúng ta khó thoát khỏi tai vạ. Ô huynh thì tạm lánh mặt đi đùng để cho một ai biết nhé!

Trà Hồng bực tức nói:

- Chúng ta không tuân lệnh Sơn Chủ, không làm hộ pháp cho Vạn Dương Sơn này nữa thì đã làm sao!

Vũ Thông râu rầu nét mặt đáp:

- Sự thế như thế này, đệ chớ dám giấu quý vị nữa, Sơn Chủ Vạn Dương với Ứng Thành Luân là một.

Mọi người (trừ Lãnh Thiến Thiến, Tích Tố và Đàm Anh) nghe, đều kêu "ồ" lên một tiếng kinh ngạc.

Vũ Thông lại chậm rãi tiếp:

- Ứng Thành Luân ngoài mặt giả nhân giả nghĩa, còn bên trong thì thâm độc vô cùng. Đệ với các quý vị hiện nay đã trúng phải thuốc độc ngấm vô hình vô sắc của y rồi, nếu chúng ta không khéo léo để lấy được thuốc giải thì chắc chắn tất cả đều uống mạng hoặc suốt đời phải làm nô lệ cho y.

Nói xong, Vũ Thông đưa mắt nhìn mọi người và tiếp:

- Không tin quý vị thử vận công chạy đủ tất cả các kinh mạch thì xem!

Một lát sau, Hoạch Phi bỗng nhảy lên lớn tiếng mắng chửi:

- Không xé xác Ứng Thành Luân ra từng mảnh ta thề không làm người!

Và ai nấy cũng đều chửi rửa om sòm vì đã thấy rõ lời nói của Vũ Thông quả thực không sai.

Thiến Thiến đưa mắt nhìn Đàm Anh và Tích Tố, mặt tỏ vẻ râu rầu thở dài nói:

- Cháu! Già này đã làm hại hai cháu rồi!

Đàm Anh nhanh nhẩu đáp:

- Bà cô cứ yên tâm, cái tên ma quỷ Ứng Thành Luân thì không làm gì nổi cháu đâu?

Vũ Thông cả cười xen lời nói:

- La cô nương và Đàm cô nương! Nếu lão phu không có hai cô nương trợ giúp thì lão phu đâu dám thẳng tay đối địch với Ứng Thành Luân?

Mọi người nghe y gọi hai nàng là cô nương đều hoảng sợ và ngơ ngác. Họ tự cho mình mù quáng không biết hai thiếu niên này là nữ cải nam trang.

Tích Tố với Đàm Anh cũng kinh hãi, vì thấy Vũ Thông quả thực khôn hơn người, nhưng cả hai tự thị công lực của mình nên không hãi sợ chút nào chỉ tùm tùm cười...

Thiến Thiến vội gọi:

- Điều huynh...

Vũ Thông bỗng xua tay không để cho Thiến Thiến giải thích, đã lên tiếng nói:

- Lãnh đại tử chó có lo âu! Tiểu đệ với hai cô nương này không có thù oán gì cả, chỉ muốn thành thực nói chuyện thôi!

Lúc này Tích Tố mới lên tiếng hỏi:

- Lão tiền bối quả thực cao minh. Không biết lão tiền bối muốn chỉ giáo gì tiểu bối thế?

Nàng đồng dạng nói không có vẻ gì hãi sợ. Vũ Thông cười một cách huyền bí nói tiếp:

- Cử chỉ của lão phu ngày hôm nay chỉ muốn theo như chúng mình hẹn ước trước đây thôi.

Tích Tố ngơ ngác hỏi lại:

- Tiểu bối chưa gặp lão tiền bối lần nào, lão tiền bối nói như vậy khiến tiểu bối không hiểu chút nào!

Vũ Thông lớn tiếng cả cười nói:

- Cô nương chóng quên thực! Cuộc hẹn ước ở Đào Nguyên ấy mà!

Tích Tố kêu "ủa" một tiếng và nói:

- Thế ra lão tiền bối là...

Vũ Thông vội ngắt lời nàng:

- Chúng ta đã hiểu nhau rồi là được, khỏi cần phải nói trắng ra làm chi.

Tích Tố gật đầu không nói nữa, Vũ Thông ân cần căn dặn:

- Viên thuốc đen mà cô nương vừa uống đó là một thứ thuốc độc làm hại rất chậm, tên là Vạn Độc Hóa Cốt Đơn. Phải bảy mươi hai tiếng đồng hồ sau nói mới lâm nguy. Lão rất hối hận chưa đánh lừa được y để lấy thuốc giải, vậy làm sao bây giờ đây?

Đàm Anh vừa cười vừa nói:

- Vạn Độc Hóa Cốt Đơn thì có nghĩa lý gì đâu!

Nói xong nàng quay đầu lại rí tai Tích Tố khẽ nói:

- Chi bằng chúng ta giúp hết cả những người này giải độc cho họ luôn một thể?

Lời nói của Đàm Anh tuy nhỏ nhưng mọi người đều là cao thủ thượng thặng nên ai nấy cũng đều nghe thấy hết và kinh ngạc nhìn nàng.

Tích Tố thấy mọi người nhìn mình, không do dự gì nữa, sự thật hoàn cảnh cũng không cho phép nàng lưỡng lự, nên nhanh nhẩu đáp:

- Hiền muội nói rất phải, vậy hiền muội mau lấy một bình rượu ấm lên đây!

Đàm Anh vội đi lấy một bình rượu ấm, Tích Tố lấy một viên Bách Độc Hoàn hòa vào trong rượu, rồi xẻ ra làm tám chén, chia cho mỗi người một chén và nói:

- Mời quý vị lấy một chén uống đi! Chất độc ở trong người sẽ tan hết.

Vũ Thông tủm tủm cười, uống luôn một chén và nói:

- La cô nương là dòng dõi của danh môn, quý vị cứ yên trí mà tin tưởng cô ta đi!

Thiến Thiến cầm chén rượu lên nhìn mọi người:

- Mời quý vị uống đi!

Tình hình này không cho phép mọi người nghi ngờ, ai nấy vội cầm chén rượu uống luôn.

Tích Tố thấy mọi người đều uống rượu Bách Độc Hoàn, trong lòng cao hứng vô cùng.

- o O o -